

om jag kommer att vakna. Men jag vet att jag har gjort allt den dagen för att nå min fulla potential som den tänkande människa jag är. En människa som tagit lärdom av något nytt. Och det är jag belåten med.

Jag känner mig ensamast på jorden.
Jag är ensamast på jorden.

Det är en känsla och det är ett faktum.

Jag är den sista kotten kvar efter apokalypsen?
Jag är den enda som inte fick reda på att man skulle springa åt andra hållet när domen sköjde över oss. Trots att jag är duktig på engelska, skulle jag vara den enda vuxna normalt funtade människan som tror att enter betyder exit, och exit betyder enter.

Jag tvingar mig att vara orubbligt stark. Jag ägnar mig åt att skriva poesi och åt palliativ egenvård i hemmet. Stundtals som om jag vore ~~psykiskt~~ psykiskt anputerad. Men bara vore. Extra omsorg kan krävas i samband med högtider. Avskildheten börjar leva sitt eget liv och har blivit till en kropp. En alltid närvarande vän. En vän som man inte kramas med.